

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Drollu je kri zalila obraz. Lovil je sapo in kričal v pretrganih stavkih po zraku:

»Zounds —! Sir, mar mislite, — da — da sem vetrnica —? Ali sem zato prišel — na svet, da — da naj plešem okoli vaše glave —? Ko veša —? Vsa sreča, da je moja usnjata suknja močna, sicer bi mi bili ovrtniki utrgali in zletel bi bil v valove —.«

Zlezel je z zaboja, si oddahnil pa spet pomežiknil orjaku.

»Sicer pa ste preizkušnjo dobro prestali, sir! Vidim in čutim na lastnih kosteh, da ste res Old Firehand! In že tudi zato bom verjel, ker bi sicer na moji osebi še enkrat razkazovali temle gentlemanom, kako se suče zemlja okoli solnca —.

Kadarkoli sem čul o vas, — in mnogokrat sem čul! — vsikdar sem si želel, da bi vas spoznal! Tule je moja roka in če me nočete razžaliti in užaliti, je ne bodete zavrnilil!»

Krepko mu jo je Old Firehand stisnil.

»Zavrnil —?« se je smejal. »Vsakemu poštemu človeku rad podam roko, tem rajši pa še takemu, ki se mi je predstavil na tak odličan način!»

»Predstavil sem se vam —?«

»Da! Ko ste ustrelili panterja.«

»A takó —? Tisto pač ni bilo nikako odlično dejanje, ni vredno ziniti o tistih dveh streljih! Žival se ni dobro počutila v vodi, pa sem ji pomagal.

»In zelo pametno ste storili, sir! Panter se ne boji vode, izvrstno zna plavati, brez posebnih naporov bi bil splaval na suho. In koliko nesreče bi bil povzročil! Mnogim ljudem ste rešili življenje!

Pravite, da bi me radi spoznali —. Tudi jaz bi rad bolje spoznal teto Droll —!»

»Če je taka želja tudi vaša, pa se kar začniva spoznavati! In v ta in tak namen predlagam, da stopimo v obednico na dober požirek! Nisem prišel na tole izvrstno ladjo, da bi od žeje umiral!

Pojdimo!»

IV.

Trampí.

Zedinjene države Severne Amerike so vkljub svoji svobodomiselni upravi, ali pa morebiti vprav radi nje, le prepogostokrat torišče čisto posebnih družabnih razmer in tudi neprilik, ki bi bile v evropskih državah čisto nemogoče, vsaj v taki izmeri ne.

Med take družabne neprilike — šibe, bi boljše rekli — spadajo predvsem prepirljivi loaferji, rowdyji in runnerji, ki bi jih skupno najbolje istovetili z našimi postopači in berači. Nevarnejša so roparska krdela, ki se klatijo po zapadnih državah in se ne ustrašijo niti umora ne. Med nje spada tajna družba kuklukserjev, ki so posebno za časa meščanske vojne in tudi pozneje strahovali južne države.

Najnevarnejši pa so trampí, zastopniki najbolj nasilnega in najdivjajšega potepuštva.

Ko je zavládala pred nekaj leti težka kriza po Zedinjenih državah in ko je obstalo na tisoče tovarn in velepodjetij ter vrglo na cesto desetlisoče in stotisoče brezposelnih, so šli ti ljudje — brez denarja in brez kruha — na potovanje in se obrnili na zapad. Države onstran Mississippija so kar preplavili. Poštemejši med njimi so si poiskali delo, pa če je bilo tudi težavno in slabo plačano. Večinoma so našli zaposlitev na razsežnih farmah, — veleposestvih — kjer so pomagali pri žetvi. Imenovali so jih harvesterje — poljske, žetvene delavce.

Drugi, ki jim vobče ni bilo za delo, pa so se zbirali v krdela in živeli od ropa in plena, propadali so in se pogrezali vse globlje v nižine človeške družbe, vsega so bili zmožni, tudi najgusnejšega umora, in njihovi vodje so bili ljudje, ki so že davno

zapadli roki pravice in ki jim je bila policija povsod za petami.

Navadno so se zbirali v družbah po dvajset in trideset ljudi. Napadali so farme in naselbine, celó manjša mesta, in jih izropali. Tudi železnice so radi napadali, železniške postaje in cele vlake, jih izpraznili, ustrahovali železniško osebje ali pa ga postrelili in se odpeljali. Civilno občinstvo je bilo preslabo, da bi se jim ubranilo, vojaštvo je moralo priti na pomoč in jih ugnati.

Taki trampí so bili tudi cornelovi ljudje, kakor sta čisto pravilno zasodila kapitan in krmar Dogfisha. K sreči je štela njihova družba le dvajset ljudi, preslabi so bili, da bi se smeli lotiti potnikov in moštva, pa previdnost nikakor ni bila nepotrebna.

Ko je družba westmanov izginila pod krov, se je priplazil iz luke črnc, ki ga je kapitan med predstavo nagnal na delo. Njegove ure so minile, drug delavec je nastopil pri strojih in črnc je šel iskat senco za svoj popoldanski počitek. Slabe volje in počasi je stopal po krovu.

Cornel ga je opazil.

»Nigger je slabe volje —! Ponudil mu bom čašo brandyja pa bo naš!»

Mignil mu je. Črnc je stopil bliže.

»Kaj bi bilo, sir?« je zagodel. »Če mislite naročiti, pokličite stewarda — strežnika —! Jaz nisem za goste.«

»Vem, da ne!« je dejal cornel. »Vam tudi ne mislim nič naročiti, le vprašal bi vas rad, ali bi pili z nami čašo brandyja?«

Črncu se je razlezel obraz.

»Če je tisto, pa sem vaš mož! Pri peči spodaj se človeku posušita grlo in duša.

Ampak,* je pogledal, »saj nimata nič mokrega —!»

»Dolar vam dam, vzemite si tamle v točilnici, kar se vam poljubi, pa pridite k nam!»

Črncu je minila slaba volja. Vzel je denar, stopil k natararju in prinesel dve steklenici žganja pa sedel h cornelu, ki se mu je rade volje umaknil. Hlastno je izpil dve čaši.

»To pa to!« je dejal zadovoljno. »Takega krepčila sem bil pa res potreben —! In človek moje vrste si ga lahko le redkokedaj privoščil!

Kako pa vam je prišlo na misel, da ste me povabili? Vi beli navadno niste nič kaj prijazni z nami črnici —.«

»Za mene in za moje prijatelje tule velja črnc prav toliko kakor beli človek. Kurjač ste, vaše delo je naporno in užeja človeka in ker si lahko mislim, da vam kapitan ne plačuje s stodalarskimi bankovci, sem si dejal, da bi vam takle požirek prav dobro teknil.«

»Vaša misel je bila res izvrstna! Kapitan plačuje slabo, niti za pošten požirek ne dobim, predvema pa ne daje. Šele ob koncu vožnje seže v žep —.«

»Na piki vas ima?«

»Da! Pravi, da sem preveč žejen. Drugim plačuje dnevno, meni pa ne. In zato ni čuda, če je žeja vsak dan večja.«

»No, na vas je, ali si bodete danes pogasili žejo! Rad vam dam zaslužiti nekaj dolarjev, če mi ustrezete z majhno službo!»

»Nekaj dolarjev —?« Črnc se je zadovoljno režal. »Huzza —! Za nekaj dolarjev dobim nekaj steklenic žganja!

Na dan z vašo željo, sir! Če je treba zaslužiti za brandy, sem vsikdar vaš mož!»

»Mogoče. Ampak zvito se je treba stvari lotiti!»

»Kaj pa bi bilo? Zvit sem in prekanjen, da takega ne bodete kmalu našli, sir!»

»Prisluškovali bodete, nekaj minut prisluškovali!»

»Kje?«

»V jedilnici.«

Črnc je majal z glavo.

»Tam —? Hm —! Zakaj pa, sir?«

(Dalje sledi.)

Najbolj skriti kot Sev. Amerike.

Najbolj skriti kot Združenih amer. držav se imenuje »Knott Country«. Je to gorata pokrajina, ki leži med Kentucky, južno Karolino, zapadno Virginijo in Tenness jezerom. Obsega približno 180 tisoč kv. km. Na tej površini prebivajo 4 mil. Amerikancev, kateri so še zelo malo skvarjeni od kulture. Do pred kratkem ni tekla po tej pokrajini nobena železnica in prebivalstvo ni poznalo mestnih naselbin. Niti danes ni najti v omenjenem kotu kina, telefona in nobena hiša ni višja nego 2 nadstropja. Pretežna večina prebivalstva v Knott Country živi ravno tako, kakor so životali njihovi predniki pred 200 leti. Ljudje govorijo angleščino. Ženske pušijo pipe. Kmetje ne poznajo oken na stanovanjskih hišah in pravijo, če bi bila božja volja, da bi bile hiše opremljene z okni, bi bil pustil ljub Bog rasti steklo slinčno kakor pšenico.

Španska ekspedicija ob brahijanskem veleto-ku Amacónas.

V Valenciji v španski ladjedelnici so dogradili motorno ladjo »Artabros«, ki je bila nalašč zgrajena za ekspedicijo ob Amacónas reki. Ladja je napravljena tako, da bo lahko dosegla zgornji tok omenjenega veleto-ka in obenem bo dovolj sigurna za prevoz preko Oceana. Motorjka je komaj 800tonska in jo poganjata 2 Dieselmotorja s silo 340 k. s. Gonilni vijak je osiguran pred poškodbami za vožnje po rekah. Ladja poseda tudi vzletališče za vodne aeroplane. Vodja raziskovalnega podjetja je letalec Iglesias. Kolikor mogoče daleč se bo peljal z ladjo, nato se bo pa posluževal letal, s katerih bo začrtaval na zemljevidne karte povsem neraziskane pokrajine. Ekspediciji sta obljubil podporo vlada v Peru in v Braziliji.